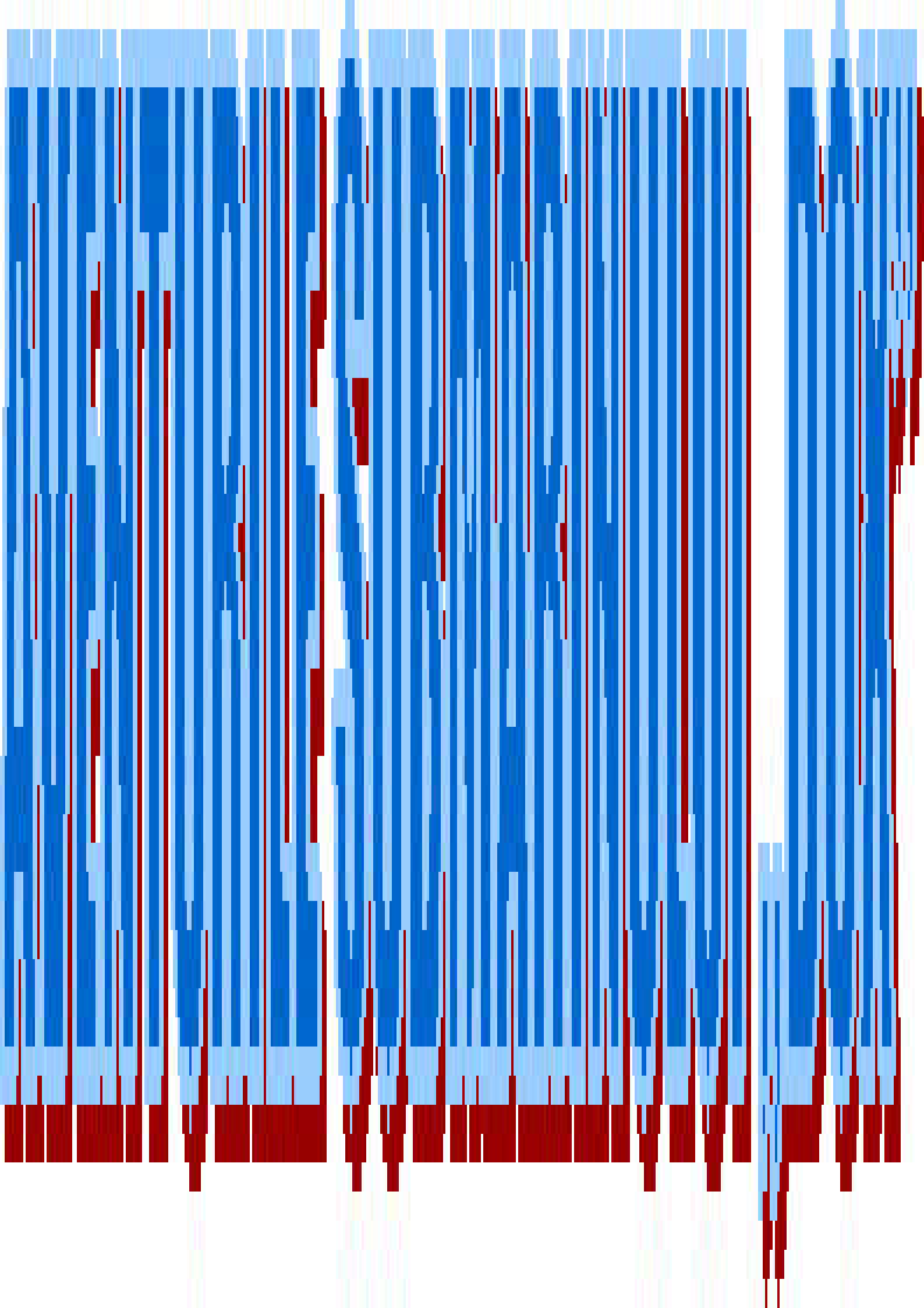

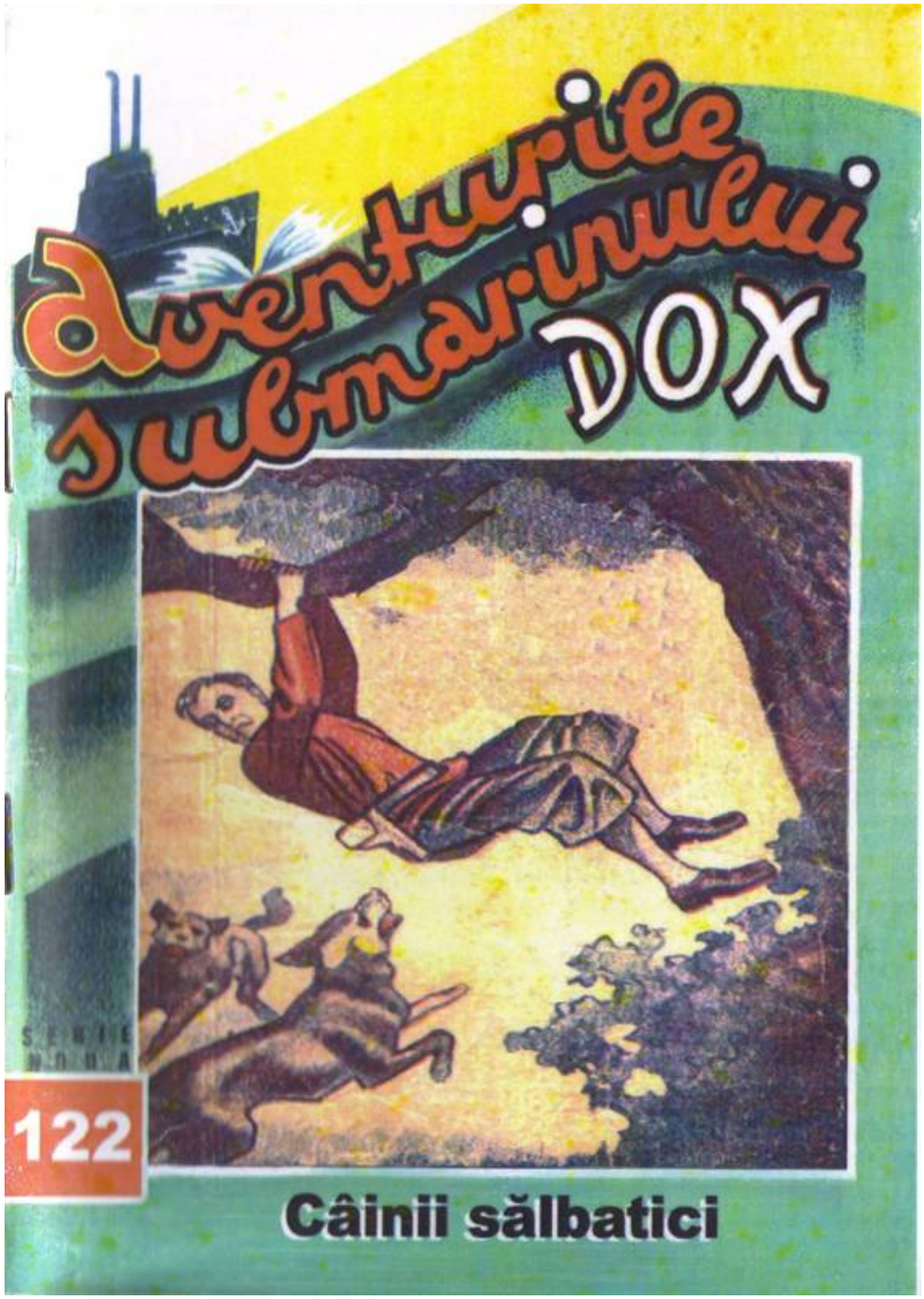
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
122
Câinii sălbatici

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 122.

CÂINII SĂLBATICI.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să

descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O VÂNĂTOARE DE OAMENI.

UN GLONŢ TRECU ŞUIERÂND pe lângă urechea lui George. Tânărul smulse îndată revolverul şi răspunse împuşcăturii care venise dintr-o tufă deasă, la vreo douăzeci de metri depărtare. Dar un hohot de râs batjocoritor îi dovedi că nu nimerise puşcaşul viclean trebuia să se fi aplecat sau să fi sărit în lături.

Dar a doua oară se părea că nu cutează să tragă, căci acum îşi scoseseră armele şi camarazii lui George, care veneau după dânsul. Tânărul străbătu însă în fugă micul luminiş unde ajunseseră şi se repezi la tufa cu pricina.

Era înfuriat la culme şi ardea de nerăbdare să pună mâna pe neaşteptatul potrivnic, ca să-i taie pofta odată pentru totdeauna să mai tragă pe la spate.

Înainte de a ajunge însă la tufă, auzi pârâituri de crengi care-i dovediră că necunoscutul se îndepărta repede.

George scoase atunci repede pumnalul şi pătrunse în frunziş, urmat de Petre şi ceilalţi camarazi.

Tânărul găsi repede urmele fugarului şi mai văzu că omul se folosise de o potecă de animale, pe care nu erau decât puţine piedici. Şi când George stătu o clipă să asculte, nu mai auzi decât foarte slab zgomotele stârnite de fugar în goana sa.

Trebuia deci să-şi adune toate puterile ca să-l ajungă pe necunoscut, astfel că începu să alerge cât îi îngăduia terenul.

Deodată, ajungând în alt luminiş, ieşiră la iveală soldaţi englezi care, cu pistoalele în mână, se holbară uimiţi la George.

Un ofiţer strigă cu asprime:

— Cine eşti d-ta şi de unde vii?

— Mă numesc George Farrow şi camarazii mă urmează – răspunse tânărul – cineva a tras asupra mea şi sunt în urmărirea făptuitorului. Trebuie să fi trecut prin acest luminiş.

— Drace, fiul căpitanului de submarin! exclamă englezul. Mă bucur să te cunosc, tinere. Ah, uitei colo şi pe camarazi d-tale. Îmi dai voie, eu sunt locotenentul Fields. Din păcate am venit tocmai în clipa asta în luminiş, dar tot am auzit un om alergând. Urmărim doi ucigaşi primejdioşi, care au ucis şi jefuit în Musaffapur pe un negustor bogat. Sunt doi indieni, Panşa şi Kampa. De azi dimineaţă îi tot urmărim.

— Atunci să ştii că m-au ţinut pe mine drept unul din urmăritori ţi de aceea au tras asupra mea – zise George – dar să nu pierdem vremea , poate îi mai ajungem.

Locotenentul îşi dădu imediat încuviinţare şi noii tovarăşi ascultară mai întâi câteva clipe, până auziră un zgomot foarte slab de la mare depărtare.

George dădu imediat buzna înainte şi îl întrecu cu vreo doi metrii pe Petre. Şi uriaşul o luase la picior şi îi lăsa cam tot atât în urmă pe soldaţi, care porniră şi ei cât putură de repede după cei doi camarazi.

Afară de locotenent mai erau şase soldaţi şi cu cei cinci camarazi făceau în totul doisprezece inşi care porniseră în urmărirea ucigaşilor – căci era probabil că cei doi indieni rămăseseră împreună în fuga lor.

Fugarul pornise pe continuarea potecii şi părea deci să cunoască bine desişul de aici, care era la vreun ceas depărtare de Musaffapur. Deşi George îşi adunase toate puterile, îi cuprinse curând un fel de descurajare, căci auzea uneori crengile trosnind, dar zgomotele erau încă foarte depărtate.

În cele din urmă însă i se păru că le aude mai aproape. Probabil că fugarul ajunsese la un loc al potecii care era plin de bălării şi avea de furcă până să îndepărteze piedecile din cale.

George începu să nădăjduiască din nou şi îşi iuţi pasul. Petre făcu acelaşi lucru şi-l întrecu chiar pe tânăr. Acesta îşi vârî la loc pumnalul şi scoase de la brâu al doilea revolver. Şi în vreme ce gonea din răsputeri, mintea lui lucra cu înfrigurare.

Nu îi plăcea deloc faptul că indianul rupea crengile cu atâta neprevedere, făcând zgomot ştia doar bine că prin asta nu făcea decât să-i atragă mai repede pe urmăritori. Nu cumva le pregătea vreo capcană?

Acum George nu mai auzi nimic şi cuprins de bănuială, îşi încetini pasul, iar când Petre îl întrebă de ce, răspunse:

— Am presimţirea că cei doi indieni ne-au întins o cursă. N-ar fi fost ei atât de neprevăzători, daca n-ar fi avut un motiv anumit pentru asta. Chestia m-a pus pe gânduri, zău aşa.

— Ai dreptate, domnule George – încuviinţă Petre. Dar, pe de altă parte, nu-mi pot închipui cum ar fi putut instala vreo capcană, în graba asta? Poate fi vorba cel mult de o groapă de acelea pentru animale, dar aşa ceva nu se face cât ai bate din palme.

— Mai există şi altfel de capcane, poate mai primejdioase. Acum trebuie să fim liniştiţi, căci ajungem în curând la locul unde fugarul s-a oprit atâta timp.

George porni mai departe, cu multă băgare de seamă. După ce trecu de două cotituri ale potecii, ajunse într-un mărăciniş prin care fugarul îşi croise drum. Ciudat era însă că de pe poteca îngustă cotise spre dreapta în desiş.

Asta trebuia să aibă un motiv cu totul deosebit. Se vedea lesne că ramurile erau de curând frânte şi în unele locuri George observă sânge, ceea ce însemna că Indianul se rănise de vârfurile lor ascuţite.

Petre vru să şi pătrundă în desiş, George însă îl opri:

— Stai, Petre, prea e ciudat aici trebuie să pândească vreo primejdie. Uite, văd nişte mărăcini care au o culoare cu totul neobişnuită, parca ar fi acoperiţi de un strat lucios. Să nu-i atingi, aşteptăm mai bine până vine doctorul.

Uriaşul privi cu luare-aminte la mărăcinii arătaţi, apoi zise:

— Ce poate fi, domnule George? Nu cumva crezi că Indianul a otrăvit mărăcinii aceştia?

— Da, asta cred – răspunse tânărul – sunt încredinţat că cel ce se atinge de mărăcinii aceştia moare pe loc. A, uite că vin camarazii şi soldaţii! Să vedem ce spun ei.

Doctorul Bertram examină cu atenţiune mărăcinii arătaţi de George, apoi zise cu seriozitate:

— Da, dragul meu, ai dreptate. E într-adevăr o capcană drăcească. După cristalele fine pe care le văd, aş crede că mărăcinii au fost muiaţi în venin de cobra.

Tânărul ofiţer înjură de zor, pe urmă întrebă:

— Ce facem acum, domnule căpitan? Doar nu-l putem urmări pe ticălos prin desiş?

— Ba da ce să nu putem? răspunse căpitanul. Numai că va trebui să tăiem cu băgare de seamă ramurile şi să le zvârlim în lături în desiş. Se prea poate însă că fugarul să se fi prefăcut numai că a pătruns în desiş pe aici, iar în realitate a făcut deschizătura, apoi a vărsat otrava peste mărăcini şi a fugit mai departe pe potecă. Dar trebuie neapărat să înlăturăm mărăcinii otrăviţi, căci ar putea ucide pe vreun vânător care ar trece pe aici.

Petre şi Kard se şi lăsaseră în genunchi şi retezară de la pământ crengile, cu cuţitele lor ascuţite. Cu multă băgare de seamă George şi tatăl său scoaseră afară crengile tăiate şi le aruncară departe în desiş. Acolo nu mai puteau fi primejdioase şi apoi cea dintâi ploaie va spăla otrava de pe mărăcini.

Treaba fu repede făcută şi acum putură vedea camarazii că Farrow avusese dreptate în presupunerea lui.

Fugarul nu pătrunsese mai departe în desiş, făcuse numai spărtura în tufiş, pentru ca apoi să verse peste mărăcini otrava.

George porni pe potecă înainte, îndată ce făcu această constatare. Bănuia că fugarul se mai aţinea prin apropiere şi cu siguranţă că vroise să observe dacă ticăloşia să prinsese.

Îndărătul tânărului mergea Petre, apoi căpitanul, Kard şi doctorul. Ofiţerul cu oamenii săi veneau la oarecare distanţă.

În vreme ce gonea pe potecă, George privea cu luare aminte în jur. Era sigur că indianul se va folosi de vreun vicleşug în ultimul moment, pentru a veni de hac primilor săi urmăritori şi să-i reţină, prin aceasta, pe ceilalţi.

Cu toate că alerga cât putea de repede, tânărul era cu mare băgare de seamă şi ţinea pregătite amândouă pistoalele.

Din nou se ivi un luminiş în faţa lui. Îşi luase însă avânt, aşa că nu se putu opri şi înaintă câţiva metri în rarişte.

Ascultând de un îndemn neînţeles, în toiul fugii George se trânti la pământ. Petre, care venea în urmă, făcu fulgerător o săritură în lături, ca să nu cadă peste trupul lui George.

Prin aceasta cei doi scăpară de moarte, sau cel puţin de la răniri grave; căci în clipa când se aruncase – unul la pământ, altul în lături – detunară împuşcături din două tufe ce se aflau în faţa lor. Gloanţele trecură deasupra lui George şi a lui Petre.

Cei doi camarazi răspunseră imediat în acelaşi fel. Tânărul trase spre tufa din stânga, iar uriaşul spre cea din dreapta.

Din tufa pe care o luase la ochi George, răsună, după a doua împuşcătură, un urlet de durere. Tânărul îşi dădu seamă că rănise grav pe trăgătorul ascuns, astfel că încetă focul.

Nici Petre nu mai trase şi cei doi camarazi auziră că un om gonea nebuneşte ma adânc în desiş.

George se ridică repede, apoi alergă împreună cu Petre spre desişul în care trăsese şi de unde se auzeau gemete slabe.

Pătrunseră însă cu multă băgare de seamă în tufiş. Gemetele, care se înteţeau, le arătară drumul. George văzu cel dintâi un indian zăcând la pământ, cu braţul stâng întins în lungul trupului, iar cu cel drept pe piept. Veştmântul alb ce-l purta era înroşit de sânge în partea pieptului şi când George înţelese că omul acesta era neprimejdios acum, se aplecă asupra lui şi-i trase braţul în jos. Atunci zări găurica făcută de glonţul său în piept.

Tânărul îi ridică repede partea de sus a trupului, apoi strigă lui Petre:

— Ne trebuie apă sau alt întăritori. Poate îşi mai redobândeşte cunoştinţa şi ne spune ceva important. Caută-l repede pe doctor, el trebuie să aibă la dânsul ceva.

În aceeaşi clipă indianul deschise ochii. Era un om înalt şi uscăţiv, cu chipul colţuros. Ochii-i negri erau nefireşti de mari şi ardeau de un foc lăuntric.

Câteva clipe îl privi năuc pe George, apoi chipul său se schimonosi de furie dar imediat se ivi un zâmbet de triumf şi batjocură pe buzele lui şi cu glas slab rosti:

— Panşa mă va răzbuna, lui nu îi veţi scăpa. El şi Buan…

Muribundul nu-şi sfârşi vorba. Scoase un horcăit, apoi trupul său se încordă şi la urmă se întinse, moale.

George îl aşeză binişor la pământ şi zise cu seriozitate adâncă în glas:

— E mort.. Şi-a ispăşit crima şi atacurile împotriva noastră. Dar mult aş fi dorit să ştiu ce mai vroia să spună. Panşa se numeşte deci bătrânul Indian – cred că va încerca totul să ne ucidă. Ce-o fi însemnând însă Buan…? Să fie vorba de vreo bandă al cărei şef e acest Panşa? Să fie banda aceasta pe aproape? Atunci am fi în mare primejdie, împreună cu soldaţii. Mai bine să-i aşteptăm pe aceştia.

George şi Petre ieşiră iarăşi în luminiş şi după câtva timp sosiră camarazii, urmaţi de soldaţi. George istorisi repede despre atentatul făptuit asupra lor şi despre uciderea indianului. Când repetă ultimele cuvinte ale ucigaşului, doctorul zise, îngândurat:

— Aşa dar Panşa şi Buan… îl vor răzbuna? Buan…? Ce-o fi însemnând asta? Poate e o parte din numele vreunei secte, care îşi face mendrele pe aici prin apropiere. Poate se pricepe mai bine dl. locotenent Fields în privinţa asta.

Dar tânărul ofiţer răspunse că nu avea nici o cunoştinţă despre vreo sectă şi nici de cuvântul Buan.. Venise de curând la Musaffapur şi era încă străin de obiceiurile şi oamenii de pe acolo.

— Cel mai bun lucru e să pornim cu toată energia în urmărirea celuilalt fugar – propuse căpitanul, dar înainte de toate trebuie să cercetăm tufişul îndărătul căruia se ţinuse ascuns. Poate că Petre l-a nimerit şi asta ne va uşura mult întreprinderea.

Înainte ca tovarăşii să-şi poată continua drumul, detunară iarăşi împuşcături, dintr-o tufă lăturalnică. George auzi un şuierat lângă urechea-i stângă şi atunci ştiu că scăpase de la o moarte sigură.

Petre uriaşul scoase un strigăt înăbuşit de mânie şi-şi duse repede mâna la urechea dreaptă. Un glonţ îi atinsese lobul urechii. Rana nu era gravă, dar foarte dureroasă.

Şi unul din soldaţi scoase o înjurătură şi se ţinu de braţ. Se alesese şi el cu o rană care sângera.

Petre îşi recăpătă repede stăpânirea de sine.

Ridică fulgerător pistolul şi, în clipa următoare, câteva gloanţe şuierară în tufiş. George, căpitanul şi câţiva soldaţi deschiseră şi ei focul. Îndârjiţii urmăritori sloboziră vreo cincisprezece gloanţe şi la urmă Petre zise:

— Cred că îi este de ajuns! Am văzut ţeava pistolului său şi am tras dea dreptul într-acolo. Gloanţele şi-au făcut datoria şi nu mai e primejdie; putem merge. Socot totuşi, să fim cu băgare de seamă! sfătui căpitanul. Să mai slobozim câteva gloanţe, de data asta mai în adânc.

În clipa următoare o adevărată grindină de gloanţe se abătu asupra tufişului. După ce îşi goliră toţi pistoalele, căpitanul ridică braţul şi strigă:

— Nu auziţi un geamăt? Sau să mă fi înşelat eu? Mi s-a părut că l-am auzit printre împuşcături.

— Şi eu am avut această impresie, încuviinţă George. Dar dacă am fi nimerit într-adevăr, ar fi trebuit să scoată un strigăt de moarte.

Mi se pare şi mie acum că s-a prefăcut numai.

— Să mai aşteptăm câtva timp – propuse, căpitanul. În vremea asta doctorul ar putea bandaja pe soldat şi pe Petre.

Medicul bandajă întâi braţul soldatului, a cărui rană nu era prea gravă, apoi puse un plasture pe rana uşoară de la urechea uriaşului.

— Cred că până acum indianul o fi dat ortul popii de pe urma rănilor sale – zise el apoi. Cu toată acestea aş sfătui să fim cu multă băgare de seamă.

— Da, e o situaţie foarte neplăcută, răspunse căpitanul. E drept c-aş vrea să pornesc cu toată energia în urmărirea individului, dar pe de altă parte nu aş vrea să expun pe nici unul din voi unei primejdii serioase. La urma urmei, însă, nu foloseşte la nimic dacă stăm aici cu mâinile în sân, astfel că trebuie să ne luăm inima în dinţi. Cine intră întâi în tufiş? Fireşte, George, îmi închipuiam eu asta!

— Desigur, tată, căci asupra mea s-a tras în primul rând, răspunse viteazul tânăr, aşa că e dreptul meu să fac asta. Îi voi arăta eu lui Panşa ăla!

— Lasă că s-o şi fi căind, spuse căpitanul. Tovarăşul său e mort şi el o fi cu siguranţă grav rănit. Dar acum să pornim înainte şi să nu pierdem vremea cu presupuneri, ci să lucrăm!

II.
O DESCOPERIRE CIUDATĂ.

GEORGE SE APROPIE îndată de tufiş şi desfăcu încetişor crengile. Făcu o descoperire care-l umplu de bucurie.

La înălţimea pieptului unui om câteva frunze erau acoperite de sânge, ceea ce însemna că ucigaşul fusese şi el atins de gloanţe. De aceea probabil o şi luase la fugă. Rana n-o fi fost gravă, dar de ajuns că să-i împiedece fuga întrucâtva.

George împărtăşi imediat camarazilor descoperirea sa, apoi se strecură printre crengi şi se pomeni pe continuarea vechii poteci. Era plină cu bălării, dar fugarul îşi croise drum trecând peste toate piedicile, uşurând astfel drumul urmăritorilor, lăsându-le, în acelaşi timp, urme lămurite.

Deşi urmărirea ţinea de mult timp, George simţi sporindu-i puterile văzând aceasta.

Credinciosul Petre era alături de odorul său.

O luaseră înaintea celorlalţi camarazi şi soldaţilor cu cel puţin cincisprezece metri şi distanţa creştea mereu.

Atâta vreme cât tânărul vedea ramurile proaspăt frânte şi frunzele rupte, nu dădea nici o atenţie laturilor potecii. Ar fi trebuit să vadă îndată dacă fugarul ar fi cotit-o brusc în desiş.

Noua urmărire dură cel puţin un ceas şi George îşi simţea puterile slăbind, iar respiraţia i se îngreuna. Sforţarea era prea mare, căci sub acoperişul des de frunze, domnea o căldură apăsătoare şi umedă.

Şi uriaşul Petre putea să se ţie cu greu după stăpânul său, căci începea şi el să simtă oboseala.

În cele din urmă George ajunse iarăşi într-un luminiş mărişor, a cărui margine răsăriteană era udată de un pârâu. Aici rămase locului, sfârşit de puteri şi privi cu luare-aminte tufele dimprejur. Era foarte cu putinţă ca Panşa să se fi ascuns acolo, ca să întreprindă ultima încercare de apărare împotriva urmăritorilor săi.

Urma lui se vedea lămurit în buruienile şi ierburile înalte care acopereau luminişul, dar zadarnic căută George picături de sânge. Probabil că rănile fugarului se şi închiseseră.

— Trebuie neapărat să facem un popas aici, Petre, zise tânărul, gâfâind, că îmi plesneşte inima. Dar mai întâi trebuie să ne încredinţăm dacă nu cumva s-a pitit colo în tufişuri.

Aplecaţi, cei doi camarazi străbătură la pas luminişul. Ţineau pistoalele în mână şi examinau cu atenţie tufele din

faţa lor, căci urma indianului ducea înlăuntrul lor, peste luminiş.

În cele din urmă se opriră în faţa unei tufe mari, în care se părea că Panşa se strecurase în mare grabă. Şi aici George descoperi iarăşi câteva urme de sânge, probabil că crengile deschiseseră iarăşi rănile abia închise ale fugarului.

George se aplecă şi mai mult şi se vârî între ramuri. Îşi spunea că dacă indianul stătea la pândă în tufiş, va trage la înălţimea pieptului unui om, îndată ce ar vedea că un urmăritor intră acolo.

Dar nu căzu nici un glonţ şi după ce tânărul intrase cu totul în tufiş, se opri brusc, cu o exclamaţie de mirare.

Se afla în faţa unei văgăuni adânci şi foarte întinse, care începea la vreo zece metri de unde stătea el. Pereţii golaşi de stâncă erau verticali şi înalţi de cel puţin cincisprezece metri, dar erau plini de ieşituri şi adâncituri, astfel că un om ar fi putut coborî lesne pe ei.

Şi Panşa trebuie să fi dispărut acolo, dar Petre, care venise alături de George, zise:

— Cu greu vom putea da de dânsul, căci în numeroasele crăpături şi firide ale pereţilor se poate ascunde atât de bine, încât ceasuri întregi de l-am căuta şi tot nu l-am găsi. Socot că ar fi bine să facem un popas mai lung în luminiş şi să îmbucăm ceva. Apoi ne vom putea împrăştia şi să încercăm a găsi urma indianului. Cu siguranţă a pierdut sânge când a coborât.

— Da, Petre, acelaşi lucru vroiam să-l propun şi eu. Însă ar fi prea primejdios să coborâm numai noi doi, căci atunci ne-ar putea nimeri cu uşurinţă gloanţele lui. Hai înapoi să căutăm un loc bun de tabără.

Când se întoarseră în luminiş, se iviră camarazii şi soldaţii. Toţi erau atât de obosiţi, încât primiră fără vorbă propunerea tânărului şi peste puţin timp ardea un foc la care îşi încălziră conservele.

Locotenentul nu cunoştea deloc văgăuna, însă caporalul său, un om mai în vârstă, cu numele Hackitt, care trăise mult la Tropice, spuse, după ce chibzui câtva timp:

— Eu, domnule locotenent, am auzit multe despre văgăuna asta. Printre băştinaşi umblă zvonul că acolo sălăşluiesc duhuri rele – văgăuna are nume rău.

— Oho, făcu Farrow, atunci trebuie să se ascundă ceva cu totul deosebit îndărătul acestui lucru. Fără vreun motiv temeinic n-o fi ajuns la un renume aşa de prost văgăuna asta, atât de îndepărtată de oraş. Poate dăm acolo de tovarăşii lui Panşa, Buan…-ii ăia, sau cum s-or mai fi numind.

— Cu vreme în urmă cică ar fi domnit aici un prinţ foarte bogat şi crud, zise locotenentul, scrutându-şi memoria. Înainte de a fi mutat aici am citit ceva despre istoria ţinutului. Într-o cronică veche se spune că undeva în apropiere de Musaffapur ar fi fost bogate mine de diamante.

— Te pomeneşti că am dat de minele acestea vechi! zise George, cu interes. Va trebui să cercetăm cu multă luare-aminte văgăuna. Asta ar fi o descoperire foarte frumoasă.

— Ai de gând să devii proprietar de mine pe aici? întrebă căpitanul, zâmbind. Crezi că avem timp de pierdut?

— Tată, tu ştii doar că pe mine mă interesează numai astfel de istorii vechi; cât despre diamante, puţin îmi pasă. Mi-ar face plăcere dacă am descoperi, într-adevăr, noi aceste mine.

— Mai important este să-l descoperim pe Panşa, pe el şi pe tovarăşii săi, răspunse căpitanul. Dacă ne-o mai rămâne timp, vom putea cerceta mai de-aproape văgăuna.

Perspectiva aceasta insuflă puteri noi tuturor. Masa fu repede terminată, apoi se declarară şi soldaţii gata să continue urmărirea.

Fireşte că şi de data aceasta George fu cel dintâi care se vârî în tufiş şi păşi cu băgare de seamă spre marginea văgăunii. Când ajunse aici se aplecă foarte atent în jos. Lângă picioarele sale zări pe piatră o picătură de sânge, care se şi uscase. Pe aici coborâse deci Panşa şi când George privi mai bine, văzu câteva ieşituri în stâncă, de care un om s-ar fi putut servi foarte bine la coborât.

Pe una din aceste ieşituri era o pietricică pe care cineva o fărâmiţase. Şi ceva mai jos văzu vârful unei astfel de ieşituri era rupt. Se părea deci că Panşa coborâse mai jos decât bănuiseră urmăritorii.

După ce împărtăşi camarazilor descoperirea sa, George începu şi el să coboare. Era nevoit să ţină faţa spre stâncă, deoarece ieşiturile nu erau prea late, dar privea totuşi mereu în jos, ca să descopere la timp dacă urmăritul ar fi ieşit din vreo peşteră, ca să tragă asupra lui.

După ce coborî cam până la jumătate, ajunse la un brâu îngust care mergea ca un trotuar dea lungul peretelui. Poteca aceasta cobora în zig-zag până pe fundul văgăunii şi George, care porni încetişor pe ea, zări iarăşi câteva picături de sânge, ceea ce-i dovedi că Panşa se lăsase într-adevăr până jos de tot.

Îl cuprinse un fel de admiraţie pentru acest indian şi tot gândind la dânsul, George ajunse în fundul văgăunii.

Aici se opri ca să-şi aştepte camarazii. Până atunci se apucă să privească în jurul său. Pe fundul văgăunii zăceau blocuri enorme de stâncă, tufe firave creşteau printre bolovanii uriaşi, apoi George descoperi câteva deschizături mari, probabil intrarea unor peşteri.

Aici păreau deci să fie într-adevăr vechile mine de diamante, despre care pomenise caporalul. Poate că zăceau ascunse comori mari înăuntrul stâncilor, aşa că era chiar cu putinţă să existe o bandă pe aici, care urmărea să scoată tot ce era în mine.

Ajunseră jos şi camarazii cu soldaţii.

— Ei, George, la ce te gândeşti? întrebă căpitanul.

— Ai descoperit ceva deosebit?

George împărtăşi presupunerile pe care le avea şi tatăl său încuviinţă, apoi se întoarse spre Fields şi zise:

— Acum depinde de d-ta, domnule locotenent. Suntem în număr destul de mare ca să cercetăm cu amănunţime văgăuna? Sau ar fi mai bine să trimiţi un om la Musaffapur, ca să mai aducă ajutoare?

— Hm… situaţia s-a cam schimbat – răspunse locotenentul. Până mai adineauri am urmărit numai doi ucigaşi, pe câtă vreme acum se poate să avem de lucru cu o bandă întreagă, împotriva căreia suntem prea slabi. Dar trebuie să mărturisesc că nu mi-e plăcut să cer întăriri, aş încerca să izbândim atâţia câţi suntem.

— Îţi dau dreptate, încuviinţă căpitanul. Sunt şi eu gata să pornim îndată cercetările. În cazul acesta trebuie însă să hotărâm repede cine ia comanda.

— Fireşte că d-ta, domnule căpitan, se grăbi să răspundă Fields. În primul rând eşti cel mai în vârstă şi-apoi ştiu că în mâinile d-tale întreprinderea noastră are mai mulţi sorţi de izbândă.

— Bine, atunci să ne împrăştiem îndată într-un lanţ larg şi să înaintăm încetişor, orândui căpitanul, dar distanţa dintre unul şi altul nu trebuie să fie mai mare de zece metri. Din când în când fiecare e ţinut să vegheze asupra vecinului său, ca să putem stabili imediat când cineva e doborât pe la spate sau înjunghiat chiar.

Cei cinci camarazi şi soldaţii se împărţiră precum fusese vorba. Apoi, la o comandă a căpitanului, începură să înainteze cu atenţie.

Ca totdeauna, George se afla cu vreo câţiva paşi înaintea şirului lung. Privea cu băgare de seamă îndărătul fiecărei stânci, examina intrările în peşteri, nu putu însă descoperi nimic.

Deodată, de la aripa stângă a şirului lung răsună o chemare, apoi o împuşcătură de pistol.

Toţi se îndreptară îndată în direcţia aceea, dar căpitanul porunci ca oamenii de pe aripa dreaptă să rămână la posturile lor.

George alergă îndată spre capătul stâng al şirului. Acolo se afla caporalul Hackitt, care era un om ce îşi păstra sângele rege în orice împrejurare. El stătea de lături lângă una din vechile galerii şi când se apropiară şi căpitanul cu locotenentul, raportă calm:

— Am văzut ivindu-se un om la intrarea galeriei, l-am strigat şi am tras asupră-i, când l-am văzut că o ia la fugă. Cred că l-am nimerit.

George se apropiă binişor de galerie, aprinse lampa de buzunar şi îndreptă lumina în deschizătura întunecoasă. Văzu numaidecât dâre de sânge care duceau înăuntru şi, fără să mai stea la gânduri, se strecură îndată prin intrare.

— George, îi trimit după tine pe Petre şi Kard, noi ceilalţi vom cerceta mai departe văgăuna! îi strigă căpitanul. Vezi de fii cu băgare de seamă!

— N-avea grijă, tată! răspunse tânărul. Voi fi cu ochii în patru.

Totuşi, porni foarte repede în gangul străvechi. Acesta cobora la început în pantă lină, apoi se făcu o cotitură şi după aceasta terenul începea să devină foarte înclinat. George se mira iarăşi cât de repede fugise Indianul, deşi trebuia să fie destul de grav rănit, după cum dovedeau numeroasele dâre de sânge. E drept că după împuşcătura caporalului trecuseră câteva minute până pătrunsese George în galerie, totuşi se scurse prea puţin timp ca indianul să le-o poată lua atât de mult înainte.

George ţinea lumina lămpii îndreptată mereu spre pământ, ca să urmărească dârele de sânge. Atâta timp cât le vedea departe înaintea sa, Panşa, cel puţin, nu se putea piti în vreun ungher al galeriei, ca să-l atace pe la spate.

George se opri câteva clipe şi ascultă cu încordare. Departe îndărătul său auzi paşi apăsaţi: erau ai lui Petre şi Kard, cei doi uriaşi, care trebuiau să-l ocrotească. În faţa lui totul era liniştit însă şi tânărul avu impresia că fugarul stătea la pândă undeva.

Merse încetişor mai departe, dar lumina lămpii o ţinea îndreptată de lături, ca să-l înşele pe duşman.

Galeria îngustă se lărgi deodată, devenind o peşteră atât de mare, încât lumina puternică a lămpii lui George nu atingea peretele opus. Stalactite şi stalagmite atârnau din tavanul

înalt sau se ridicau de jos, ca să se întâlnească uneori şi să formeze o singură coloană.

Un zgomot slab îl făcu să tresară pe George, care rămase locului la intrarea grotei. Îi ieşise din minte Panşa şi acum făcu repede o săritură în lături şi se aplecă adânc.

În aceeaşi clipă detună o împuşcătură de la cel mult zece metri depărtare. Glonţul trecu pe lângă George, care văzuse de unde pornise focul şi trase imediat într-acolo.

Un ţipăt înăbuşit de furie, urmat de un zăngănit puternic, îi dovediră că izbutise, întâmplător, să facă să-i zboare din mână pistolul, trăgătorului nevăzut. Firește că Panşa putea să mai aibă o armă de foc, dar pentru câteva clipe cel puţin, era dezarmat.

George alergă îndată spre locul de unde văzuse pornind focul duşman. Repede îl avu pe Panşa în lumina lămpii sale.

Indianul privi cu chipul schimonosit de furie în lumina orbitoare, apoi se năpusti atât de repede asupra tânărului, încât se izbi de acesta, înainte ca George să mai poată trage odată.

În clipa următoare eroului nostru îi căzu lampa din mână şi se stinse, căci Panşa îl înhăţase cu atâta putere, încât George cu greu îşi putu înăbuşi un geamăt.

Acum era nevoit să lupte pentru viaţa sa. Indianul îi strânse cu mâna dreaptă beregata atât de tare, că tânărul mai – mai să-şi piardă cunoştinţa.

Panşa îl împinse înapoi şi deodată George se poticni de nişte stalactite de pe pământ. Căzând, se lovi cu braţul drept de un colţ şi revolverul îi căzu şi ei undeva în întuneric.

Zadarnic încercă să-şi scoată pumnalul, se prăbuşise pe coasta dreaptă şi stătea pe armă. Cu mâna stângă înhăţase beregata indianului şi strânse cât îi îngăduiau puterile, dar simţea că în cele din urmă va fi el învinsul.

Începu să-şi piardă cunoştinţa, scântei şi cercuri de foc îi jucau pe dinaintea ochilor, răsuflarea i se tăia când deodată se făcu lumină. George auzi o exclamaţie înăbuşită, două împuşcări detunară şi trupul Indianului căzu greu deasupra lui, în vreme ce strânsoarea slăbi.

II.
ALTE SURPRIZE.

TÂNĂRUL RESPIRĂ ADÂNC, apoi încercă să se scape de povara trupului ce zăcea peste el. Izbuti curând şi auzi glasul îngrijorat al lui Petre:

— Domnule George, eşti rănit? Te poţi ridica?

În acelaşi timp tânărul simţi că Uriaşul îl ridica de jos.

— Îţi mulţumesc, zise George, ai venit la vreme, dragă Petre. Păcat, adăugă, privind la indian – l-ai nimerit prea bine. Poate ne-ar fi putut face destăinuiri.

— Lasă că e mai bine aşa, răspunse Uriaşul. Sunt de părere să ne întoarcem acum. De fapt, sarcina pentru care au fost puşi pe drumuri soldaţii, e împlinită. Cei doi criminali sunt morţi, aşa că n-avem la ce să ne mai pierdem vremea aici sub pământ.

George îşi adună puterile şi după câteva clipe zise:

— Da, Petre, ai dreptate, ne putem duce sus. Să-l lăsăm pe Panşa aici, e un mormânt potrivit pentru dânsul.

După ce mai privi odată în jurul său fără să descopere nimic ce i-ar fi dat de bănuit, porni înaintea celor doi uriaşi, spre ieşirea din peşteră.

Dar nu ajunsese încă la deschizătura îngustă şi scundă, când o explozie înăbuşită cutremură toată stânca sub care se aflau vitejii camarazi. Un nor gros de praf ieşi din deschizătura galeriei, cei trei auziră lămurit cum se prăbuşesc stânci grele şi când zgomotul grozav se potoli oarecum, George zise, cu totul liniştit:

— Probabil că ăsta a fost cel din urmă şiretlic al lui Panşa. Camarazi, acum suntem despărţiţi de lumea de afară şi se cere să ne păstrăm sângele rece. Trebuie să găsim vreo ieşire din mormântul acesta.

— Domnule George, noi nu ne pierdem atât de uşor cumpătul, zise Petre, râzând. Fireşte că trebuie să existe o ieşire, altfel cu siguranţă că indianul n-ar fi provocat explozia, prin ea o fi vrut numai să înlăture alţi urmăritori şi ştia bine că ne poate scăpa din această peşteră şi prin altă parte.

— Aşa e, dragă Petre, încuviinţă George.

— Hai să căutăm, deci. Dar trebuie să lucrăm repede, pentru ca tata şi camarazii să nu se sperie degeaba.

Nu era atât de lesne să găsească ceea ce căutau, căci peştera avea o întindere mai mare decât bănuise George. Afară de asta, cei trei camarazi trebuiau să fie cu băgare de seamă, căci pe bună dreptate îşi spunea tânărul că Panşa nu intrase în galeria asta fără motiv temeinic.

În vreme ce mergea înaintea celor doi uriaşi, George căuta mai ales urme pe pământ. Acesta era acoperit de praf vechi, poate de sute de ani şi piatră sfărâmată şi în terenul moale se întipăriseră lămurit nenumărate urme.

Cât erau de vechi aceste urme de picioare nu putea stabili George, căci ele se amestecau. În vreme ce le tot privea,

Petre zise:

— Domnule George, eu parcă aş zice că sunt mereu aceleaşi urme de picioare şi anume numai de la doi oameni. Ia te uită, pretutindeni unde pot fi recunoscute au aceeaşi mărime. Oare numai cei doi indieni, care şi-au luat pedeapsa meritată, să fi cunoscut taina acestei peşteri şi să fi venit adesea pe aici? Cam aşa mi se pare mie.

— Ai dreptate, Petre, mie mi-a scăpat asta din vedere. În cazul acesta n-am avea a ne teme de alţii, Buan de pildă, căci se pare că ei n-au fost niciodată pe aici. Acum nu ne rămâne decât să pornim pe urmele astea şi vom dezlega taina acestei grote.

Era greu, însă, de ieşit la socoteală cu urmele acelea, căci ele veneau din toate părţile şi nici unele nu duceau spre un loc anumit. George ajunse în cele din urmă în ungherul de nord-vest şi acolo văzu că numeroasele întipărituri nu mergeau la întâmplare, ci în linie, ca o potecă. Îşi zise îndată că descoperise aici taina peşterii şi când cei doi uriaşi se apropiară, le spuse:

— Dacă nu dăm aici de o ieşire, suntem pierduţi. Să nădăjduim, însă, că vom izbândi.

Trecând pe după o coloană calcaroasă, tânărul strigă cu bucurie:

— Petre, Kard, aici e o nouă deschizătură, probabil o altă galerie, care nădăjduiesc că ne va scoate la lumina zilei.

George şi intrase în deschizătură. Gangul nu era atât de curat ca acela care ducea la grotă, căci probabil că trecuse mult timp de când nu fusese nimeni într-însul. George fu nevoit să se folosească de pumnal ca să înlăture vegetaţia ce se formase acolo, dar cu cât înainta mai mult, cu atât îşi pierdea curajul. Nădăjduise că gangul va începe să urce, ducând la suprafaţă, însă în loc de asta el cobora tot mai adânc şi aerul devenea tot mai cald şi apăsător.

— Cred că ne adâncim mereu, domnule George zise Uriaşul, în cele din urmă. Dar nu avem încotro, trebuie să mergem înainte, căci nu cred să fie alt drum din peşteră. Aş vrea să ştiu numai unde vom ajunge.

— Asta vom vedea în…

George nu-şi putu sfârşi vorba, căci deodată pământul îi fugi de sub picioare şi cu o iuţeală din ce în ce mai mare se rostogoli pe un povârniş îngust. Alunecarea nu dură decât vreo zece metri, apoi George se izbi iar de pământ tare.

Din fericire nu pierduse lampa de buzunar şi imediat plimbă lumina ei de jur-împrejur şi văzu că se afla într-o peşteră rotundă.

Nu departe de dânsul văzu cu uimire găuri mari, cu circumferinţa de cel puţin un metru pătrat. Ridicându-se şi luminând înăuntru văzu un pământ de culoare verzuie.

Nu avu răgazul să cerceteze mai departe, căci în aceeaşi clipă veni cu repeziciune Petre, apoi Kard, pe toboganul cu pricina. Cei doi uriaşi se ridicară înjurând şi George arătă cu mâna spre cea mai apropiată din găurile acelea ciudate. Abia aruncă Petre o privire, că strigă, agitat:

— Ăsta e pământul în care se găsesc diamante. Am auzit cândva despre asta şi în Africa sunt astfel de straturi de pământ, de care se spune că îşi au obârşia din vulcani.

— Da, Petre, ai dreptate, încuviinţă George, acum îmi amintesc şi eu. E vorba aici de aşa-zisul nămol aluvial, în care se află adesea cuiburi întregi de diamante. Asta înseamnă că am dat într-adevăr de taina vechilor mine de diamante. Sunt încredinţat că se mai află comori uriaşe aici în pământ. Dar nu ne vor folosi la nimic, dacă nu găsim o cale de ieşire.

— Hm, proastă afacere, oricum! zise Kard şi lumină pereţii cazanului. Eu cred totuşi că tovarăşii vor izbuti să libereze partea galeriei de sus, care a sărit în aer.

— În vremea asta am putea încerca poate să găsim ceva diamante pe aici, zise Petre. Cel puţin să ne alegem cu ceva.

— Petre, prea eşti lacom! râse George. Nu, mai bine să vedem dacă nu găsim vreo ieşire. Cel mai bun lucru ar fi să încercăm să ajungem iarăşi sus, căci bănuiesc că galeria se întinde mai departe.

Cei trei camarazi examinară locul pe unde lunecaseră fără voie în cazanul acela. Peretele stâncos era atât de drept, încât Petre spuse:

— Pe aici am putea urca numai dacă ne-am, croi trepte în stâncă. Voi încerca cu cuţitul, căci stânca pare să fie moale.

Se puse imediat pe lucru, apoi strigă, vesel:

— Într-adevăr, merge uşor de tot. Domnule George, în vremea asta ai putea cerceta găurile, poate găseşti ceva diamante.

— Pe când Petre şi Kard săpau de zor pietre în stâncă, George urcă cu luare-aminte în cea mai apropiată gaură. Găsi că masă verzuie era cam moale, dar îl ţinea bine, totuşi.

Începu să sape cu pumnalul şi săpă şi săpă, fără să găsească nimic însă.

Deodată, Petre strigă triumfător:

— Suntem gata, domnule George. Haide, acum putem urca! Ai găsit multe diamante?

— Nici unul, răspunse tânărul. Bătrânii indieni or fi secat ei minele.

Pentru ultima oară scoase cu pumnalul un bulgăre din pământul străvechi, auzi un sunet limpede şi, uitându-se să vadă care e pricina, găsi vreo şase pietre de mărimea unei alune. *Le* vârî repede în buzunar, sări afară şi alergă la povârniş.

— Petre, am găsit totuşi şase diamante mari! zise el triumfător. Dar acum trebuie să ieşim de aici. Ah, aţi făcut treabă, nu glumă!

Cei doi uriaşi săpaseră trepte destul de largi în suprafaţa netedă. Petre şi ajunsese sus, George urcă şi el repede, urmat de Kard.

După cum prevăzuse tânărul, galeria de sus se continua în adevăr, dar de fiecare parte a marii deschizături erau numai fâşii înguste de stâncă, ce duceau la gropile de diamante de jos şi pe care s-ar fi putut ajunge acolo.

George porni cel dintâi pe drumul acesta destul de primejdios. Un singur pas greşit şi s-ar fi prăbuşit în peşteră. Deschizătura prin care trebuia să treacă era lungă de vreo opt metri; lipit de peretele de stâncă, el înainta cu băgare de seamă şi, în cele din urmă, ajunse pe cealaltă parte a galeriei.

Petre şi Kard veniră şi ei după câteva clipe.

— Slavă Domnului! exclamă George. N-a fost deloc uşor. Acum sunt curios să văd unde vom ajunge. Ah, cred că galeria urcă iarăşi.

Într-adevăr, poteca îngustă, care aici era de asemenea bine întreţinută, ducea din nou în sus. Cei trei camarazi porniră repede pe ea, George în frunte, fireşte şi când trecu de o cotitură, scoase o exclamaţie de bucurie.

Departe, înaintea lui, sclipea lumina slabă care devenea tot mai tare, cu fiecare pas ce făcea. Era lumina zilei. După câteva minute, ajunseră cu toţii la aer liber.

Erau la vreo sută cincizeci de metri de intrarea galeriei. Alergară repede înapoi şi George strigă cât îl ţinea gura:

— Tată, tată, suntem aici!

Nu trecu mult şi Farrow, doctorul şi soldaţii se iviră.

— Scumpul meu băiat, am trecut prin clipe grozave! exclamă căpitanul, strângându-şi la piept fiul. Galeria s-a prăbuşit aproape în toată lungimea ei din cauza exploziei şi vă credeam îngropaţi sub dărâmături. Începuserăm noi să curăţim dărâmăturile, dar nădejde nu mai aveam. Cum aţi izbutit să scăpaţi?

George povesti repede despre întâlnirea cu Panşa, explozia şi descoperirea minelor. Scoase la iveală cele şase diamante

şi doctorul le examină în grabă, apoi spuse:

— Astea sunt diamante admirabile, de multe carate. George, ai găsit o mică avere. E de neînchipuit, zău aşa… Noi credeam că zaci zdrobit sub dărâmături şi când colo dumnealui căuta diamante… poftim! De, numai unul ca George al nostru e în stare de aşa ceva!

— N-a fost cine ştie ce lucru mare, zise tânărul, cu modestie. Dar ia spuneţi, s-a petrecut aici ceva deosebit în vremea asta?

— Nu, căci atunci când s-a produs explozia am alergat cu toţii la galerie – răspunse căpitanul. De fapt, sarcina principală, adică urmărirea celor doi ucigaşi, e îndeplinită acum. Cât despre Buanii… ăia – sau cum s-or fi numind n-avem nevoie să ne interesăm; vor veni ei singuri, daca or vrea să-i răzbune pe cei doi ucigaşi. Mă bucur, însă, domnule locotenent, că veţi putea raporta guvernului dv. despre descoperirea acestei mine bogate. Nădăjduiesc că în felul acesta îţi vei asigura o carieră strălucită.

— Ceea ce voi avea să mulţumesc fiului dv., răspunse ofiţerul. Cred că guvernul vă va acorda şi dv. o parte la mina aceasta, ca răsplată pentru descoperirea ei.

— Să ştii că te faci om bogat, George, zise căpitanul. De asemenea Petre şi Kard.

— Ba nu, ci toţi camarazii, spuse imediat tânărul căci nu vom primi niciodată ceva numai pentru noi singuri.

— Minunat! făcu Fields, cu admiraţie. Asta e adevărată camaraderie. O să văd ce pot obţine de la guvernul meu, domnilor. Şi acum, încă odată mulţumirile mele călduroase pentru preţiosul ajutor ce ni l-aţi dat.

— Te înapoiezi chiar acum? întrebă căpitanul.

— Da, răspunse locotenentul. Vom ajunge abia la noapte, dar e mai bine decât să ne facem tabăra pe aici. V-aş sfătui şi pe dv., domnilor, să vă alăturaţi de noi, căci ar fi păcat ca Buan…-ii aceia să vă atace şi să vă învingă, poate.

— Nu ne temem noi de asta, zise căpitanul. Ne urmăm drumul spre nord-vest. Aşa dar, cu bine, domnule locotenent.

După un călduros rămas bun se despărţiră. Soldaţii se căţărară pe povârnişul stâncos dinspre miazăzi, în vreme ce camarazii urcară pe cel de apus.

IV.
O „MICĂ” AVENTURA.

DESIŞUL CARE ÎNCEPEA AICI era atât de încâlcit, încât căpitanul se hotărî să meargă întâi spre nord, pe

marginea pădurii seculare, în speranţa că va găsi poate pe acolo vreo potecă de animale. Ca să-şi croiască drum, ar fi fost prea obositor.

Merseră ca la vreo jumătate de ceas pe marginea desişului, apoi dădură de un pârâu.

Lângă această apă zăriră o potecă de animale, care părea să fie folosită mai ales de pachiderme, căci pământul era foarte bătătorit.

George dădu să păşească pe ea, dar căpitanul îl opri:

— Mai aşteaptă, George, trebuie să chibzuim bine lucrurile! După cât se vede, poteca aceasta e folosită mereu şi e foarte cu putinţă să ne izbim faţă în faţă cu un elefant sau rinocer, dacă apucăm pe ea.

— Nu cred asta, tată. Ziua în amiaza mare pachidermii ăştia nu prea ies la plimbare, căci le e prea cald. Poteca duce tocmai în direcţia unde mergem noi. Poate nu mai găsim nici o altă potecă şi trebuie, în cele din urmă, să ne croim cu greu un drum prin desişul încâlcit.

— Bine, fie şi cum zici tu încuviinţă căpitanul. La drum, deci, însă să ştiţi că eu mă spăl pe mâini dacă ne vom întâlni totuşi cu un astfel de pachiderm.

George luă puşca sub braţ şi păşi pe potecă. În sinea lui dorea să se împlinească proorocirea tatălui său şi să dea ochi cu vreun elefant dintre aceia uriaşi, ca să mai aibă distracţie.

Dar totul râmase liniştit şi viaţa pădurii părea că amorţise. Tânărului începu să-i piară veselia şi oboseala se făcea simţită din ce în ce mai mult.

— George, să mergem mai încet! zise într-un târziu căpitanul. Ne ostenim zadarnic. Îndată ce dăm de un luminiş ne şi pregătim tabăra de noapte.

George fu foarte bucuros de această hotărâre a părintelui său, căci se simţea într-adevăr istovit.

Deodată, o altă potecă se îmbucă în unghi drept cu aceea pe care mergeau. George se opri şi zise:

— N-ar fi mai bine să pornim pe poteca asta? Pare să ducă la apa care cotea înainte spre dreapta.

— Aşa trebuie să fie, încuviinţă căpitanul.

— Să mergem deci înainte pe poteca asta.

Perspectiva de a găsi curând un loc de tabără, îi dădu puteri noi lui George. Păşi mai sprinten, dar se gândi mai puţin la vreo primejdie din partea vreunui locuitor al junglei, ci privea mai mult înaintea sa, ca să dea de un loc potrivit de tabără.

Răsuflă uşurat când văzu că pădurea începe să se răărească înaintea lui. Acolo trebuia să fie vreun luminiş, unde se vor

opri ca să facă popas.

Tocmai vroia să-şi atârne iar puşca în spinare, căci nu se mai gândea la nici o primejdie, dar un glas lăuntric îl preveni şi păstră arma credincioasă în mâna dreaptă.

Când păşi în luminişul întins, văzu cu bucurie iarăşi râuleţul, care curgea murmurând la vreo cincizeci de metri.

Se întoarse şi făcu semne camarazilor, care rămaseră ceva mai în urmă, apoi porni şi mai repede spre apă.

Deodată pământul se cutremură. George auzi un sforăit grozav şi mai mult bănui decât văzu că dinspre stânga dădea buzna spre el o matahală. Sări cu iuţeala fulgerului înainte şi în acelaşi timp se răsuci în călcâie… căci la un pas de el trecu în goană un rinocer cât toate zilele.

Părea să fie foarte războinic, căci spre deosebire de faptul cunoscut că rinocerii o iau la goană înainte, când au dat greş în atacul lor, acesta de acum făcu stânga împrejur şi se năpusti din nou asupra lui George.

Mişcările pachidermului erau atât de repezi că George nu mai găsi timp să ochească. Putu numai să-şi smulgă puşca şi să tragă orbeşte un glonţ în monstru, apoi trebui să facă iarăşi o săritură în lături, ca să scape ca prin urechile acului de cornul uriaş al furiosului pachiderm.

Situaţia să era disperată, căci rinocerul se răsuci în loc, apoi dădu buzna asupra lui din imediată apropiere. George mai slobozi şi de astă dată un glonţ, orbeşte, dar, întâmplător, nimeri bine, căci colosul ieşi puţin din linia lui şi trecu pe lângă tânăr.

Acesta îşi redobândi tot sângele rece. Descărcă un glonţ după rinocer, care fu lovit sub ureche şi în toiul fugii colosul se prăbuşi cu zgomot, atins probabil la creier. Încercă să se ridice, dar un al doilea glonţ al lui George îl dădu gata.

După o scurtă luptă cu moartea matahala uriaşă se întinse şi, răsuflând uşurat, George se apropie de prada sa.

Camarazii dădură buzna şi ei.

— Dumnezeule, a fost grozav! exclamă căpitanul, care se făcuse galben ca ceara. George, nici nu-ţi poţi face idee cât de înfiorătoare a fost priveliştea ce-am avut-o înaintea ochilor. Slavă Domnului, te-ai priceput să dovedeşti încă o dată cât de hotărât şi cumpănit poţi fi când primejdia e mai mare. Eşti vrednic de admirat, băiatule.

— Oh, tată, asta ar fi făcut-o oricare din camarazi, spuse George, cu modestie. Mă bucur însă că e un exemplar neobişnuit de mare. Cornul trebuie să fie lung de peste un metru.

— Da, încuviinţă doctorul Bertram, eu n-am văzut încă un corn atât de mare. Fireşte că-l vom lua cu noi, deşi va fi cam greu.

— Mie mi ar plăcea să-l iau cu cap cu tot, zise George, din păcate, însă, asta e cu neputinţă, căci e foarte greu de transportat.

— Trebuie totuşi s-o facem – hotărî căpitanul; îl vom duce cu schimbul până în localitatea cea mai apropiată şi de acolo îl trimitem cu trenul până la Calcutta.

— Păi atunci trebuie să ne punem îndată pe lucru, căci nu e atât de simpla, zise doctorul. Petre, tu îmi vei ajuta, căci mai trebuiesc adunate vreascuri pentru focul nostru de tabără.

Nu trecu mult şi toţi se aflau la treabă. În vreme ce Petre, cu ajutorul doctorului, îndeplinea treaba grea a tăierii capului rinocerului, George şi Kard strângeau vreascuri, iar căpitanul întocmea o colibă din crengi înfrunzite şi săpa o groapă pentru foc.

Când se lăsă întunericul, doctorul şi Petre erau gata cu treaba lor. Mâncară cu toţii ceva în grabă, apoi, la lumina focului, ajutară să desprindă pielea groasă şi să cureţe de carne căpăţâna pahidermului. Pielea fu apoi frecată cu creierul amestecat cu cenuşă. În felul acesta se înlătura primejdia de a se strica din pricina soarelui arzător.

Noaptea nu prea fu plăcută pentru cei cinci camarazi. Nu numai că hoitul pahidermului puţea rău pe tot, dar se mai apropiară şacali şi câteva hiene, care e drept că rămaseră la depărtare de foc, în schimb urlau de te lua groaza.

Nici nu era de gândit să doarmă, mai ales că Farrow îşi exprimă temerea că aceste urlete ar putea atrage şi tigri.

Lui George îi fu dat să aibă iarăşi parte de o aventură destul de neplăcută. Doborât de oboseala din timpul zilei, se întins în culcuşul de frunziş din colibă. Nu se gândea de fel la vreo primejdie, căci cei patru camarazi mai stăteau de vorbă la foc şi dacă s-ar apropia într-adevăr vreun tigru, vor băga ei de seamă la timp, deoarece şacalii ar rupe-o de fugă.

La vreo altă primejdie iar nu se gândea, frunzişul pe care stătea întins fusese cules cu grijă din tufe, pentru ca să nu conţină… locatari neplăcuţi, cum ar fi, de pildă, furnici mari, cum sunt în ţările calde. Când astfel se gângănii atacă chiar în număr mic un om adormit, e o adevărată nenorocire.

George se gândi, înainte de a adormi la astfel de furnici şi îşi aminti de nişte povestiri ale doctorului Bertram, despre vestitele Siafus, furnicile rătăcitoare ale Africii.

Când acestea rătăcesc în convoiuri lungi prin stepă, vai de sălbătăciunea care nu fuge cât mai repede de primejdia aceasta grozavă. Şerpi uriaşi au fost atacaţi şi ucişi de aceste furnici mari şi un cunoscut naturalist şi vânător povesteşte că odată, în stepă, o leoaică a luat-o la goană printre caravane şi a sărit într-o apă apropiată, unde gloanţele vânătorilor, speriaţi şi uimiţi, o răpuseră.

Când apoi negrii vrură să scoată din apă trupul greu, se dădură înapoi cu ţipete de groază: „Siafus, Siafus!" Probabil că leoaica fusese surprinsă şi atacată în somn de un convoi de astfel de furnici, care îi intraseră în nas şi urechi şi în durerile ei cumplite fiara nici nu mai luă în seamă oamenii de lângă ea, ci căută s-ajungă cât mai repede la apa salvatoare.

Cu gândurile acestea George adormi.

Dar deodată se trezi, pradă unui simţimânt ciudat.

Ceva se târa pe mâneca lui, cu mişcări care-i dădeau o senzaţie cu totul deosebită. Şi această senzaţie îl făcu să se gândească la ceva ameninţător, încât inima începu să-i bată mai tare.

Nu cuteză să i strige pe camarazi, căci prin asta ar fi putut întărâta reptila sau ce-o fi fost. Spre uşurarea lui, misterioasa vietate se mişcă pe braţ în jos, spre mâna sa. Aceasta era luminată de foc, împreună cu o parte din haina lui uşoară. Va vedea, deci, pe vizitatorul misterios.

Clipele trecură grozav de încet. Animalul ajunsese abia la cot şi acum George înţelese lămurit că nu putea fi şarpe, căci din când în când simţea o împunsătură uşoară.

Vietatea se opri. Nelămurit, George putu deosebi acum un trup lung de vreo zece până la doisprezece centimetri, în formă de şarpe. Ce putea fi asta? Poate un scorpion uriaş, a cărui înţepătură era grozav de veninoasă?

Încet de tot îşi ridică partea de sus a trupului. Petre, care privi întâmplător spre colibă, întrebă:

— Ce s-a întâmplat, domnule George?

Dar tânărul nu cuteză să răspundă, căci vizitatorul misterios se târa acum mai departe. Se găsea la mijlocul antebraţului, în curând va ajunge la mână şi… va muşca, poate.

Petre se ridică imediat şi se apropiă tiptil, bănuind că George se afla în vreo primejdie oarecare. Căpitanul şi doctorul se apropiară şi ei, apoi Petre îndreptă lumina lămpii sale în colibă.

În clipa următoare doctorul Bertram scoase o exclamaţie de spaimă.

— Un scolopendru! Strigă el – pentru numele lui Dumnezeu, vietăţile astea sunt grozav de veninoase! E un exemplar uriaş, din categoria miriapozilor. Nu te mişca, George.

Medicul luă în grabă din trusa lui o pensetă mare, destupă o sticlă cu alcool, în care obişnuia să adune insecte şi se lăsă în genunchi lângă George. Cu o mişcare sigură prinse miriapodul de ceafă cu penseta şi în clipa următoare îl şi vârâse în alcool.

— Muşcătura lui ar fi produs inflamaţii foarte dureroase, zise doctorul, când fură cu toţii lângă foc. Unii din ei provoacă dureri mari chiar numai prin simpla atingere. Îmi închipui eu cum te simţeai, dragă George.

— Da, n-a fost deloc plăcut, încuviinţă tânărul, dar voi şti pe viitor să cercetez frunzişul pe care mă culc şi astăzi renunţ la somn.

Nici camarazii nu mai avură poftă de odihnă, astfel că rămaseră lângă foc şi doar din când în când aţipeau. Îndată ce se lumină de ziuă părăsiră locul de tabără, căci duhoarea împrăştiată de hoitul rinocerului era de nesuferit.

După două ceasuri de mers ajunseră pe o şosea, unde întâlniră un car cu boi, care mergea la Musaffapur. În schimbul unui bacşiş gras, căruţaşul – un indian mai în vârstă – primi cu plăcere să ia cu dânsul căpăţâna şi pielea rinocerului împreună cu o scrisoare a căpitanului către locotenentul Fields.

Uşuraţi de povară, cei cinci camarazi merseră o bucată pe şosea, apoi dădură iar de o potecă de animale, care ducea spre nord-vest în pădure. Porniră pe ea şi ajunseră curând într-un luminiş cu un izvoraş, unde făcură popas pentru masă. După aceea se odihniră câteva ceasuri.

Când porniră mai departe, mai erau cinci ore până să se întunece. George spuse în glumă:

— Cred că indianul Kampa s-a înşelat. Nu mai e nevoie să ne temem de Buanii cu care ne-a ameninţat, căci cu fiecare minut ne îndepărtăm tot mai mult de mina de diamante. Ei, dar asta ce-o mai fi?

Sunete ciudate, ca nişte lătrături puternice ale unei haite de câini, se auziră de la mare depărtare. Doctorul, care de altfel cunoştea glasul fiecărui animal, zise, dând din umeri:

— Dacă am fi în Anglia, aş spune că e vorba de o vânătoare de vulpi cu câini. Ciudat! Eu unul m-aş întoarce şi aş încerca să dau de animalele acestea.

— Nu, nu, mai bine să ne lipsim, răspunse căpitanul, râzând, altminteri nu mai ajungem niciodată la prinţul

Ghasna.

Camarazii se opriseră, dar în zadar îşi încordă doctorul auzul, ciudatele sunete nu se mai auziră.

— Păcat, zise el, în cele din urmă, mare păcat. Dar fireşte că trebuie să mergem mai departe, deşi tare aş vrea să ştiu ce e cu lătrăturile astea.

— Te cred, dar trebuie să ne urmăm drumul, spuse şi George. Şi eu aş fi vrut să ştiu ce fel de animale sunt acelea din spatele nostru.

— Poate că vin după noi, zise căpitanul, râzând. Ne vei urma ceva mai încet şi poate că le mai vezi.

Spre uimirea lui Farrow, George primi această propunere, pe care tatăl său o făcuse în glumă.

— Da, tată, aşa voi face şi-ţi mulţumesc că mă laşi, răspunse tânărul. Îţi făgăduiesc să nu rămân prea mult în urmă şi voi face aşa fel ca să ajung la tabăra voastră încă înainte de a se întuneca. Cred că peste vreo patru ceasuri faceţi popas, nu?

— Da, răspunse căpitanul. Aşadar, nu te laşi, într-adevăr? De, mi-a ieşit cuvântul din gură, astfel că trebuie să încuviinţez. Dar ţine-ţi făgăduiala şi fii în tabără înainte de se înnoptează, fireşte numai dacă nu vei fi împiedicat de vreo împrejurare deosebită, ceea ce sper că nu va fi cazul.

Se despărţiră şi George rămase singur, privind după camarazii săi, până îi văzu dispărând, unul câte unul, pe după o cotitură a potecii.

În aceeaşi clipă tânărul îşi spuse că întreprinderea să era cu totul nechibzuită. Numai primejdii îl puteau pândi, singur în această pădure seculară, cu atâtea animale de pradă în jurul lui.

Intrase însă în horă şi trebuia să joace.

Îşi adună tot sângele rece, se întoarse şi privi înapoi spre drumul pe care veniseră. Numai de acolo se putea ivi vreo primejdie, sau poate ceva foarte interesant, ceva nou.

Timpul trecu, nespus de încet. În cele din urmă se scurse jumătatea de ceas pe care îşi propuse să aştepte şi, cu uşurare în suflet, George se întoarse şi porni după camarazii săi.

V.
BUAN…-II.

TRECUSE IARAŞI O JUMĂTATE DE CEAS. Uneori George se întorcea şi privea înapoi pe potecă, se oprea şi asculta, căutând să audă iarăşi ciudatele sunete.

Dar pădurea zăcea liniştită sub căldura umedă care părea să omoare orice viaţă animală. Desişul se lumina acum şi probabil că venea vreo rarişte.

Camarazii nu se vor fi oprit acolo, cu siguranţă că merseseră mai departe, căci mai erau cel puţin patru ceasuri până să se întunece.

După câteva minute tânărul văzu drumul liber înaintea lui, un drum de vreo două sute de metri lungime. Se aflau acolo doar câţiva copaci mari şi câteva tufe. Altminteri pământul era acoperit numai de iarbă înaltă, culcată la pământ din cauza căldurii.

George se opri încă odată pe marginea acestui luminiş mare şi ascultă îndărăt. Avea un simţimânt de teamă, ca şi cum l-ar pândi vreo primejdie.

Necăjit pe el însuşi, porni hotărât mai departe, înaintase vreo cincizeci de metri în luminiş, trecuse de primul copac care se găsea acum la vreo treizeci de metri în urma lui. Următorul, însă, ale cărui ramuri de jos începeau la vreo trei metri deasupra pământului, era cam la aceeaşi depărtare.

Atunci se opri brusc şi se întoarse cu iuţeala fulgerului, căci în desiş îndărătul lui se auziră iarăşi tonurile acelea ciudate; de astădată ai fi putut zice că sunt lătrăturile unei haite de câini.

Dar cum să fie cu putinţă asta în jungla indiană? La vreo primejdie nu se mai gândea acum George, era numai curios ce va vedea, apoi se speria totuşi, căci se gândi la lupi, care se luaseră probabil după vreun vânat.

Tocmai vru să se întoarcă spre a alerga la copacul următor, când de pe potecă dădu ceva buzna spre el.

— Lupi, într-adevăr! se gândi George în prima clipă şi se miră că nu vedea vânatul urmărit.

Apoi observă bine că nu erau lupi, ci câini cu înfăţişarea izbitor de asemănătoare cu a lupilor. Şi atunci îşi aminti că citise el cândva despre câinii sălbateci ai Indiei de Nord, Colsumii.

Şi tot atât de repede îşi aduse aminte şi de numele pe care-l dădeau băştinaşii acestor animale: *Buansus*.

Aceasta era, aşa dar, dezlegarea tainei. La aceşti câini sălbateci se gândise muribundul Kampa. Şi de sigur că ştiuse de prezenta lor în aceste jungle, tot aşa precum ştia cât de primejdioşi sunt când se ivesc în haite.

George se speria şi începu să alerge spre copacul apropiat. Abia acum îşi dădu seamă că el însuşi era vânatul pe care îl urmăreau aceste fiare. Lătrăturile îndepărtate de la început le scoseseră când dădură de urmele celor cinci camarazi; se

luaseră după ele cu înverşunare şi acum aveau vânatul în faţa lor.

George lăsă puşca în jos, căci ea îl împiedica numai la alergat. Era în joc viaţa lui, deoarece haita era alcătuită din vreo cincisprezece capete şi dacă fruntaşul îl ajungea şi sărea pe el, era pierdut. În câteva clipe l-ar fi sfâşiat.

Atât de repede ca acum nu alergase în viaţa lui încă. Dar lătrăturile şi mârâiturile se apropiau din clipă în clipă. Tânărul nu cuteza să arunce o privire îndărăt, căci asta i-ar fi putut fi pieirea.

Privi numai în pământ, să nu se poticnească de ceva.

Copacul mai era numai la cinci metri şi dacă îl ajungea, era salvat. Trebuia să se prindă dintr-o săritură de una din crengi. Încă vreo câteva clipe…

Dar mârâitul se şi auzea lângă el, câinele fruntaş nu putea fi decât la cel mult doi metri, ba poate numai la un metru.

O săritură în aer şi mâinile sale se încleştară de cracă. Repede îşi aruncă picioarele în sus şi se încleştă şi cu ele de creangă. Apoi se săltă cu totul, astfel că veni în genunchi pe craca groasă.

Duse repede mâna la revolverul din dreapta căci fruntaşul haitei, furios că-i scăpase prada, sări atât de sus încât aproape să ajungă craca.

George se liniştise acum de tot; avea paisprezece gloanţe în cele două pistoale, astfel că era o nimica toată pentru el ca să împuşte toată haita, de la adăpostul de unde se afla. Dar o spaimă de moarte îl cuprinse când găsi acăţătoarea goală. Când se săltase în sus pe cracă, arma căzuse afară.

Repede duse mâna la pistolul din stânga. Slavă Domnului, acesta era la locul său. George îl smulse din brâu, căci câinele fruntaş sări iarăşi în sus şi fălcile sale clăpăiră aproape de tot. Atunci tânărul trase şi când Buansu-ul atinse iar pământul, se rostogoli îndată în lături. Glonţul îi găurise capul.

În clipa următoare toată haita dădu un atac furios asupra copacului. În prima clipă George tresări speriat văzând animalele mari repezindu-se în sus. Pe urmă însă descărcă liniştit un glonţ după altul.

Cu fiecare glonţ ucise sau răni grav un câine şi, spre bucuria lui, cei neatinşi se dădură înapoi, schelălăind. Totuşi nu fugiră îndată de acolo, cum nădăjduise George, ci se pitiră între tufele apropiate.

Îndată, deci, ce-ar fi părăsit copacul, câinii care mai rămăseseră – în număr de opt – ar fi sărit pe el. Jos lângă copac era al doilea revolver al său şi alături de el văzu speriat

cartuşele de rezervă. Şi ele îi căzuseră afară când se săltase în sus, astfel că nu mai avea acum cu ce să-şi încarce revolverul. Ce era de făcut?

George privi cu atenţiune în jos, atât cât îi îngăduia frunzişul. Din păcate se aflau câteva tufe cam aproape de copac, desigur că şi acolo se pitiseră câţiva colsumi şi dacă el ar încerca acum să coboare ca să-şi ia celălalt revolver şi gloanţele de rezervă, ar sări îndată asupra lui.

Auziseră oare camarazii împuşcăturile? Aproape cu neputinţă, căci erau la depărtare de câteva ceasuri.

Într-un fel sau altul trebuia să-şi redobândească arma şi gloanţele, fără să se primejduiască. Chibzui şi îi veni o idee. Avea totdeauna la dânsul sfoară subţire dar trainică, deoarece se încredinţase cât de folositoare îi putea fi. Acum trebuia să mai găsească vreun cârlig, pe care să-l lase în jos. Dacă era îndemânatic, ar izbuti să tragă astfel în sus arma şi poate chiar cartuşiera.

Privi cercetător în jur; craca pe care stătea era prea trainică şi crenguţele erau şi ele tari, astfel că n-ar fi putut face cu cuţitul, un cârlig potrivit. Trebuia să mai urce şi să taie de acolo o creangă mai subţire.

Se săltă repede pe craca de deasupra. Aceasta avea rămurele mai subţiri, dar prea tari şi ele, totuşi, pentru scopul său. Frunzişul des îl ascundea foarte bine şi George rămase nemişcat, ca să observe luminişul printre frunze.

După câteva minute văzu o mişcare uşoară într-un tufiş, aflător la vreo douăzeci de metri de copac. Ca nişte şerpi se strecurară de acolo doi colsumi, se opriră în faţa ascunzătorii şi adulmecară neliniştiţi în jur.

George era bucuros. Dacă punea mâna pe a doua armă şi pe gloanţe, va izbuti să împuşte şi pe ceilalţi câini.

Se căţără imediat mai sus şi, privind înapoi, văzu că cei doi câini sălbateci se retraseseră iarăşi în tufiş, îndată ce el se mişcase.

Când George se afla pe a cincea creangă, la vreo zece metri de pământ, văzu multe rămurele subţiri, foarte potrivite pentru scopul său. Scoase pumnalul şi privi cercetător în jur. Întinse mâna dreaptă spre o creangă, care era îndoită ca un cârlig – când auzi un foşnet chiar lângă el.

Privi neliniştit într-acolo, dar nu văzu nimic. Atunci tânărul întinse iar mâna spre creangă, iscodind cu grijă în juru-i, căci nu-l părăsea sentimentul neplăcut că ar fi ameninţat de undeva.

Şi deodată se speria grozav; de pe creanga de deasupra capului său şi din care voia să taie ramura, se întinsese spre

dânsul o frânghie lungă şi pestriţă.

Înainte de a-şi putea trage înapoi braţul stâng, frânghia se şi încolăci cu iuţeala fulgerului în jurul lui şi, spre nespusa-i groază, George văzu că tulburase somnul unui python mare.

Şerpii uriaşi n-au, din fericire, colţi veninoşi; singurul şarpe veninos care atinge o mărime respectabilă – o lungime până la patru metri şi jumătate – este *Naja bungarus,* cobra regală, dar ea nu se caţără pe copaci, cum e cazul cu pythonii.

Aşa dar, George nu era expus morţii grozave prin otrăvire, în schimb risca să fie zdrobit de puterea uriaşă a şarpelui. Şerpii enormi îşi ucid prada încolăcindu-se în jurul ei şi strângând-o mai rău ca într-un cleşte.

Asta părea să fie şi intenţia pythonului căruia George îi turburase odihna, ceea ce îl înfuriase peste măsură. Din fericire, nu era chiar atât de mare, dar cu toate acestea situaţia tânărului era foarte primejdioasă.

Prin atacul fulgerător el se clătină pe creanga îngustă. De braţul stâng nu se putea folosi, pentru că şarpele se încolăcise de câteva ori în jurul său şi-i strângea cu putere.

Cu greu îşi regăsi echilibrul, agitând braţul drept; în vremea asta însă python-ul i se şi încolăcise odată în jurul pieptului.

Tânărul scoase un geamăt de durere, simţindu-şi coastele zdrobite aproape. Ştia bine că şarpele va continua să se încolăcească în jurul trupului său, până ce, în cele din urmă, îl va zdrobi.

Văzu capul şarpelui trecând pe lângă pieptul său, ca să se încolăcească a doua oară şi atunci lovi repede cu pumnalul. Lama ascuţită nimeri în ceafa reptilei, străbătu pielea aspră şi pătrunse adânc în carne. Din păcate George nu se putuse folosi de toată puterea, căci nu avea sprijin bun pe creangă.

Şarpele fu grav rănit, dar nu mortal şi urmarea fu că se strânse şi mai tare în jurul trupului, astfel că bietului tânăr i se tăia aproape răsuflarea.

Căută să-şi adune toată energia. I se şi întunecase înaintea ochilor, dar ştia că era mort dacă îşi pierdea cumpătul. Căzând jos împreună cu python-ul, vor fi amândoi înhăţaţi de cei doi colsumi şi în câteva minute vor fi sfâşiaţi de grozavele animale flămânde.

Capul şarpelui trecu iarăşi pe după braţul său stâng şi se încolăci a doua oară în jurul pieptului său. Acum mişcările şarpelui nu mai erau însă atât de repezi şi sigure, rana începea să-şi facă efectul.

George se smuci odată, stătu drept fără să se clatine, apoi izbi în jos cu toată puterea, cu braţul drept. Vârful pumnalului pătrunse exact în rana pe care o făcuse înainte şi lama ascuţită spintecă ceafa primejdiosului duşman.

Dar în clipa următoare, George fu nevoit să caute repede un sprijin cu braţul drept, căci acum pythonul începu să se zbată cu moartea.

Îi strângea pieptul cu atâta putere, încât sărmanul tânăr gemea şi se clătina, apoi capul însângerat începu să lovească în dreapta şi în stânga, nimerind uneori braţul stâng al lui George; totuşi tânărul erou se ţinea strâns cu trei degete de o ramură şi nu dădea drumul pumnalului.

În cele din urmă şarpele începu să slăbească. Strânsoarea grozavă încetă, apoi coada i se lăsă moale în jos, încolăciturile se desprinseră din jurul pieptului şi George se simţi liber. Împinse cu piciorul trupul reptilei şi aceasta se rostogoli din creangă în creangă, căzând cu zgomot la pământ.

Tânărul privi în jos, aşteptându-se să vadă câinii sălbateci năpustindu-se asupra pythonului. Şi într-adevăr, îi văzu dând năvală, dar se dădură speriaţi înapoi când reptila se mai zvârcoli odată. În clipa următoare se retrăseseră iarăşi în ascunzătorile lor.

George stătu câteva minute ca să-şi vină în fire, apoi tăia creanga pe care şi-o alesese şi o ciopli cu cuţitul, dându-i forma unui cârlig, pe care-l legă de sfoară. După aceea se lăsă pe craca de jos.

Colsumii se făcuseră nevăzuţi. Câteva clipe George chibzui dacă n-ar fi bine, totuşi, să coboare, ca să-şi ia arma. Poate că colsumii, în teama lor de trupul şarpelui, nu vor cuteza să-l atace, cât timp va rămâne lângă copac.

Alungă însă repede gândul acesta, căci prea era cutezător. Ar fi putut pune mâna pe revolver, dar cu siguranţă că n-ar fi izbutit s-ajungă destul de repede înapoi pe creangă, dacă haita de câini s-ar fi năpustit asupra lui. Ar fi trebuit să facă un salt, pentru care îi lipsea distanţa de care avea nevoie.

Se apucă să lucreze cu cangea pe care şi-o făcuse. Nu era atât de simplu precum îşi închipuise şi curând începu să se descurajeze, văzând că încercările sale dădeau mereu greş.

Îşi impuse linişte, spunându-şi că trebuia să facă cu orice chip treaba asta, altminteri era sortit să-şi petreacă noaptea pe copac. Afară de asta îi primejduia pe camarazii săi, dacă aceştia veneau într-acolo, îngrijoraţi de întârzierea lui. Ar ajunge pe întuneric în luminiş şi primejdioşii câini i-ar ataca

prin surprindere, înainte ca ei să bănuiască măcar cu ce potrivnici aveau de-a face.

În cele din urmă izbuti să apuce revolverul cu cârligul şi, cu mare băgare de seamă începu să-l tragă în sus.

Şi izbuti. Când avu în mână arma credincioasă, mai că nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Acum însă trebuia neapărat să aibă şi câteva gloanţe de rezervă; cu strădуinţe neînchipuite reuşi să aducă sus cartuşiera.

Îşi încărcă imediat armele şi cu cele paisprezece focuri pe care le avea acum putea ţine piept câinilor.

Se căţără repede pe o cracă mai sus şi se piti în frunziş. Aşteptă vreo cinci minute, apoi văzu cei doi colsumi ieşind iarăşi din tufiş. Ţinti scurt, două gloanţe detunară, se auzi un schelălăit prelung şi… mai rămăseseră numai şase câini.

Fireşte că aceştia vor deveni acum foarte băgători de seamă, poate că el va trebui să aştepte chiar ceasuri întregi până să mai vadă unul… Viteazul tânăr se hotărî atunci să coboare. Trebuia neapărat să ajungă la tabăra camarazilor înainte de a se întuneca, astfel că n-avea vreme de pierdut.

Abia luase această hotărâre, că o şi aduse la îndeplinire.

Cu băgare de seamă scoase puţin afară pumnalul din teacă, pentru că se putea aştepta ca nu toate gloanţele să nimerească, astfel că va fi nevoit să atace cu cuţitul.

Coborî apoi pe craca de dedesubt, îşi dădu repede drumul în jos şi, încă în vreme ce era în aer, scoase cele două pistoale, pe care trebuise să le vâre în buzunare. Ajunse cu bine la pământ.

În clipa următoare ridică pistoalele, căci din toate părţile se repeziră la ei cei şase colsumi. Doi erau foarte aproape – probabil că se ascunseseră în iarbă, fără ca el să-i fi văzut.

În faţa primejdiei grozave, George deveni foarte liniştit. Fără să şovăie o clipă, descărcă două gloanţe în animalele care se repezeau la el şi acestea căzură la pământ în toiul fugii.

Ceilalţi patru rămaseră o clipă locului când auziră schelălăitul de moarte al celor doi. Răstimpul acesta scurt fu de ajuns pentru George ca să tragă alte două gloanţe sigure, care răpuseră încă doi câini.

Acum cei doi din urmă ajunseră aproape de dânsul, gata, gata să-l înşface. George nu putu trage decât un singur glonţ, apoi fu nevoit să sară în lături. Cei doi colsumi se izbiră unul de altul, dar cel pe care-l nimerise tânărul începu să muşte în gol şi-l înhăţă pe tovarăşul său. Înainte ca acesta să se poată

elibera, George mai slobozi două gloanţe şi amândouă animalele îşi dădură sfârşitul.

Tânărul străbătu încet luminişul, ţinând încă pistoalele în mână. Ştia bine că nu lovise de moarte toţi colsumii şi se mai putea aştepta să fie înhăţat pe la spate de vreunul.

Într-adevăr, fu nevoit să mai dea lovitura din urmă la doi câini, care încercaseră să-l înhaţe, deşi erau grav răniţi.

Când George lăsă în urma să luminişul şi intră pe poteca pe care merseseră camarazii, cele întâmplate i se părură un vis.

Trecuse prin primejdii ca nici un alt om înaintea să şi din care puţini ar fi scăpat. El însă rămase cel de totdeauna. Se bucura că scăpase cu bine din aceste lupte grele, fără să facă însă mare caz de asta. Principalul lucru era că se găsea în viaţă şi că va ajunge la vreme la camarazii săi.

Timp de două ceasuri merse voiniceşte, apoi dădu de un mic luminiş, în mijlocul căruia se afla un izvor. Tocmai se lăsa întunericul şi cu bucurie văzu el focul de tabără în jurul căruia stăteau tovarăşii săi.

Aceştia îl întâmpinară cu bucurie şi doctorul zise cam ironic:

— Ei, dragă George, a fost frumoasă plimbarea de unul singur? Ţi s-a întâmplat ceva?

— Doctore, cunoşti numele Buansus? răspunse tânărul, tot cu o întrebare.

Medicul sări în sus, se holbă câteva clipe la George, apoi zise agitat:

— De sigur, au fost Colsumi… ăia ale căror lătrături le-am auzit. Ai văzut cumva vreunul?

— O, da, am fost atacat chiar de vreo cincisprezece, răspunse George, calm. Afară de asta, în copacul în care m-am refugiat, am avut o mică încăierare cu un python, pe care l-am turburat probabil din somn.

Doctorul rămase mut de uimire, iar George povesti simplu, ca de obicei, aventura prin care trecuse.

Sfârşitul volumului: **CÂINII SĂLBATICI.**

În următor următorul:

TIGRUL BLÂND.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro